

Jeffery Deaver

Obsessie

ISBN 978-90-225-7338-9

ISBN 978-94-023-0383-4 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Solitude Creek*

Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing

Vertaling: Jan Mellema

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagbeeld: Valentino Sani | Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Gunner Publications, LLC

Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor bibliotheken en bibliothecarissen, waar ook ter wereld...

‘Angst doet je de das om.’
– Frank Herbert

Dinsdag 4 april

Paniek

Het uitgaanscentrum buiten de stad was van alle gemakken voorzien, en het was er gezellig en niet duur. Helemaal goed.

Ook was het er veilig. Nog beter.

Daar lette je altijd op als je met je tienerdochter naar een concert ging. Michelle Cooper in elk geval wel. Veilig wat betreft de band, de muziek, de bezoekers, het personeel.

Ook de uitspanning zelf, de parkeerplaats – goed verlicht – en de nooduitgangen en sprinklers.

Daar keek Michelle altijd als eerste naar. Ook weer vanwege haar dochter.

Solitude Creek trok een zeer divers publiek: jong en oud, mannen en vrouwen, blanken, latino's, Aziaten en een paar Afro-Amerikanen – een afspiegeling van de bewoners van Monterey en omstreken.

Het was halfacht geweest. Ze keek om zich heen, naar de honderden bezoekers uit de regio, stuk voor stuk in opperbeste stemming, bijeengekomen om een band te zien die de laatste tijd flink aan de weg timmerde. Iedereen keek uit naar een onbezorgd avondje uit vol bier, kleurige cocktails, kip en muziek.

De band kwam uit Los Angeles, een garageband die veelvuldig in het voorprogramma van grote namen had gestaan en dankzij Twitter en YouTube en Vidster een zekere bekendheid had verworven. Tegenwoordig moesten bands het niet alleen hebben van hun muzikale talent, maar ook van mond-tot-mond-reclame. De zes jongens van Lizard Annie waren net zo bedreven op hun mobieltjes als op het podium. Ze waren nog niet zo beroemd als O.A.R. of Linkin Park, maar met een beetje geluk zouden ze het helemaal gaan maken.

Michelle en Trish waren in elk geval grote fans. De innemende boy-band trok een grote schare moeders en dochters, naar het publiek van vanavond te oordelen. Er waren heel wat ouders met tienerkinderen; de teksten waren hooguit te gewaagd voor kinderen onder de acht. De leeftijd van de aanwezigen varieerde van ongeveer zestien tot een jaar of veertig. Oké, misschien vijfenveertig, gaf Michelle toe.

Toen ze zag dat haar dochter haar Samsung pakte, zei ze: 'Sms'en doe je later maar. Nu niet.'

‘Mam.’

‘Wie is het?’

‘Cho.’

Een leuk meisje dat Trish kende van de muziekschool.

‘Twee minuutjes.’

De zaal stroomde vol. Solitude Creek bestond al veertig jaar. Rondom de rechthoekige eikenhouten dansvloer, die enigszins was versleten, stonden hoge tafels en krukken. Het podium was een meter hoog en bevond zich aan de noordkant, tegenover de bar. Aan de oostkant lag de keuken. Solitude Creek had een restaurantgedeelte. Bezoekers van alle leeftijden waren welkom, want in gelegenheden waar behalve drank ook maaltijden werden verstrekt, mochten kinderen komen. Aan de westkant waren drie nooduitgangen.

Aan de donkere houten wanden hingen posters en foto’s van concerten, gesigineerd, al dan niet echt, van muzikanten die in juni 1967 op het legendarische Monterey Pop Festival hadden opgetreden: Jefferson Airplane, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Ravi Shankar, Al Kooper, Country Joe. En tientallen andere namen. In een smoezelige vitrine van plexiglas lagen de restanten van een elektrische gitaar tentoongesteld, naar verluidt de gitaar van Pete Townshend, die het instrument na het optreden van The Who aan gruzelementen had geslagen.

Omdat je in Solitude Creek niet kon reserveren – het principe ‘wie het eerst komt, die het eerst maalt’ werd er gehanteerd – waren alle tafels bezet, twintig minuten voordat het optreden begon. Het bedienend personeel bracht de laatste bestellingen rond, de hooggeheven dienbladen vol flinke porties hamburgers en kip en drankjes op de vaste, vlakke hand balancerend. Achter het podium werden de instrumenten gestemd: een jankende gitaar, een fladderende sax, een zware bas. De spanning steeg. Het waren die verwachtingsvolle momenten voordat de muziek echt begint en iedereen in vervoering wordt gebracht.

Er was nog veel rumoer in de zaal, en iedereen praatte door elkaar heen. De bezoekers die geen tafel hadden kunnen bemachtigen, zochten een goed plekje in de zaal. Omdat het podium vrij laag was en de vloer niet opliep, had je niet overal goed zicht. Er ontstond enig gedrang, maar niemand raakte ontstemd.

Typisch Solitude Creek. Geen vervelende sfeer.

Veilig...

Over één ding was Michelle Cooper minder te spreken: de claustrofobische ruimte. De zaal had een laag plafond, wat ze enigszins be-

klemmend vond. De schemerige zaal was niet bijzonder groot en de ventilatie was niet optimaal. De mengeling van lichaamsgeuren, aftersaves en parfums, die nog overheersender was dan de baklucht uit de keuken, versterkte het gevoel opeengepakt te zitten.

Als haringen in een ton. Daar had Michelle Cooper altijd moeite mee. En ze zat met haar dochter midden in de zaal aan een tafeltje, slechts centimeters van andere bezoekers. Ze rook zweet, parfum, knoflook.

Afwezig streek Michelle haar asblonde haar uit haar gezicht. Ze keek nog eens naar de nooduitgangen – niet te ver weg – en voelde zich gerustgesteld.

Nog een slokje wijn.

Ze zag Trish kijken naar een jongen die aan een van de tafeltjes naast haar zat. Het haar losjes gekamd, een smal gezicht, smalle heupen. Knappe vent. Omdat hij een biertje dronk, vond ze het maar niks dat Trish geïnteresseerd naar hem keek, maar ze zei er niets van. Ze had niet zozeer iets tegen het feit dat hij dronk, maar tegen zijn leeftijd; dronk betekende dat hij minstens eenentwintig was en daarom totaal ongeschikt voor haar zeventienjarige dochter.

Toen dacht ze grimmig: proberen kan altijd.

Een snelle blik op haar Rolex met diamantjes. Nog vijf minuten.

Michelle vroeg: ‘Dat nummer dat genomineerd was voor een Grammy, was dat “Escape”?’

‘Ja.’

‘Kijk me aan, Trish.’

Het meisje trok een lelijk gezicht. ‘Mam.’ Ze keek weg van de bierjongen.

Michelle hoopte dat die song vanavond op de setlist stond. ‘Escape’ was niet alleen een lekker nummer, maar bracht ook goede herinneringen bij haar boven. Ze associeerde het met de eerste date die ze na de scheiding had gehad, met een advocaat uit Salinas, tamelijk recent. Michelle had heel wat slechte date-ervaringen in restaurants en bioscopen achter de rug, maar het avondje uit met Ross was erg leuk geweest. Ze hadden heel wat afgelachen. Ze hadden een levendige discussie gevoerd welke afleveringen van *Veep* en *Homeland* de beste waren. En ze had zich totaal vrij gevoeld om te doen en te laten wat ze wilde. Dat maakte je op een eerste date maar zelden mee.

Moeder en dochter aten nog wat van hun artisjokodip, en Michelle bestelde nog een wijntje. Als ze moest rijden, dronk ze nooit meer dan twee glazen.

Trish verschikte haar roze haarband met bloemetjes en nam een

slokje van haar cola light. Ze had een zwarte spijkerbroek aan, een niet te strakke – hoera! – en een witte sweater. Michelle droeg een blauwe spijkerbroek, strakker dan die van haar dochter – dat was geen fashion statement maar domweg een gevolg van het feit dat ze te weinig had gesport – en een rode zijden blouse.

‘Mam. Dit weekend San Francisco? Ah, toe. Ik heb dat jasje echt nodig.’

‘We gaan wel naar Carmel.’ Veel van wat Michelle als makelaar verdiende, gaf ze uit in de chique winkels van dat schilderachtige, o zo schattige plaatsje.

‘Jezus, mam. Ik ben geen dertig.’ Nog niet bejaard, bedoelde ze. Trish’ opmerking was min of meer to the point: het viel als coole tiener niet mee om op het schiereiland van Monterey geschikte kledingstukken te vinden. Het gebied was met enige overdrijving weleens aangeduid als dé plek voor pasgetrouwde stellen en terminale negentigplussers.

‘Oké. Laten we dan maar naar San Francisco gaan.’

Trish omhelsde haar. Michelle glom helemaal.

Haar dochter en zij hadden het niet altijd makkelijk gehad. Haar ogenschijnlijk goede huwelijk was door overspel gestrand. Haar hele wereld aan duigen. Frederick (nooit ‘Fred’) vertrok toen Trish elf was – een kwetsbare leeftijd. Maar Michelle had er alles aan gedaan om haar dochter zo goed mogelijk op te voeden, om haar de liefde te geven die haar was afgenomen door ontrouw en de daaruit voortvloeiende scheiding.

En dat wierp nu zijn vruchten af; het meisje leek gelukkig. Ze keek vol affectie naar haar dochter.

Dat ontging haar Trish niet. ‘Mam,’ zei ze met een zucht. ‘Wat is er?’

‘Niks.’

Het zaallicht ging uit.

Uit de boxen schalde de raspende stem van de zaaleigenaar, de eerbiedwaardige Sam Cohen. Hij verzocht de aanwezigen hun mobieltjes uit te zetten, vertelde waar de nooduitgangen waren, welke optredens er nog meer op de agenda stonden, enzovoort. Sam was wereldberoemd in Monterey en omstreken. Iedereen kende hem en vond hem een fantastische vent.

‘En nu graag uw aandacht, dames en heren hier in Solitude Creek, die fantastische zaal met de beste bands...’

Applaus.

‘Hier is, rechtstreeks overgevlogen uit de stad der engelen... Lizard Annie!’

Wild applaus nu. Gejuich.

Daar kwamen ze, de zes jongens van de band. Gitaren werden ingeplugd. De drummer nam plaats. De toetsenist ging achter zijn keyboard staan.

De leadzanger zwiepte met een hoofdgebaar zijn lange manen opzij en strekte zijn vlakke hand uit naar het publiek, het kenmerkende gebaartje van de band. ‘Zijn jullie er helemaal klaar voor?’

Gejoel.

‘Nou?’

De gitaren begonnen. Yes! Ze speelden ‘Escape’. Michelle en haar dochter begonnen op de maat mee te klappen, samen met honderden anderen in die kleine zaal. De temperatuur was opgelopen, het was klam, de onontkoombare geur van opeengepakte lichamen. Het claustrofobische gevoel nam iets toe. Toch lachte Michelle breeduit.

Het stuwende ritme ging door, bas en drums en handpalm op handpalm.

Opeens hield Michelle op met klappen. Fronsend keek ze om zich heen en hield haar hoofd schuin. Wat was dat? Net als elders in Californië mocht er in de zaal niet gerookt worden. Maar het was zonneklaar dat iemand een sigaret had opgestoken. Ze ruikte onmiskenbaar rook.

Ze keek om zich heen, maar zag niemand met een sigaret.

‘Wat?’ riep Trish toen ze zag dat haar moeder ongerust om zich heen speurde.

‘Niks,’ zei Michelle. Ze begon weer op de maat mee te klappen.

2

Bij het derde woord van het tweede nummer – toevallig was dat ‘love’ – wist Michelle Cooper dat er iets fout zat.

De brandgeur was sterker geworden. En het was geen sigaret, maar hout of papier.

Of de oude, droge muren of vloerplanken van een bomvolle uitgaansgelegenheid.

‘Mam?’ Trish keek nu ook fronsend om zich heen. Ze trok haar kleine neus op. ‘Is dat...?’

‘Ja, ik ruik het ook.’ Michelle zag geen rook, maar de geur was ontegenzeggelijk aanwezig en werd steeds sterker. ‘We gaan. Nu.’ Ze stond abrupt op.

‘Hé, dame,’ riep een man. Hij ving haar omvallende krukje op en zette het weer overeind. ‘Is er iets?’ Toen fronste hij zijn wenkbrauwen. ‘Jezus. Is dat rook?’ Er waren nog meer mensen die om zich heen keken en de lucht opsnoeven.

In de zaal bestond verder niemand meer, niemand van de tweehonderd aanwezigen – personeel, bezoekers of muzikanten. Michelle Cooper wilde haar dochter in veiligheid brengen. Ze duwde Trish naar de dichtstbijzijnde nooduitgang.

‘Mijn tasje,’ riep Trish boven de muziek uit. Ze had haar handtas, een cadeautje van Michelle, onder de tafel gezet voor de veiligheid. Het meisje maakte zich van haar los om het met een hartje versierde tasje te pakken.

‘Laat liggen. We gaan!’ commandeerde haar moeder.

‘Ik kan hem zo pakken...’ begon het meisje en ze bukte zich.

‘Trish! Nee. Laat nou.’

Zo’n tien mensen die in de buurt stonden, hadden hun aandacht voor de muziek verloren. Een voor een kwamen ze overeind. Niet-begrijpend en ongerust keken ze om zich heen. Hielden op met glimlachen, fronsten nu. Knepen hun ogen half toe. Hun blik kreeg iets wilds, iets dierlijks.

Vijf of zes drongen zich tussen Michelle en haar dochter, die nog steeds bij haar tas probeerde te komen. Michelle deed snel een stap naar voren om Trish aan een schouder mee te trekken. Ze kreeg haar sweater te pakken. De stof rekte op.

‘Mam!’ Trish maakte zich los.

Op dat moment gingen felle spots aan, die op de nooduitgangen gericht stonden.

De muziek hield abrupt op. De leadzanger riep in de microfoon: ‘Hé, eh, jongens, ik weet niet... Geen paniek.’

‘Jezus, wat is er...’ riep iemand die vlak bij Michelle stond.

Er werd gegild en geschreeuwd. Sirenes begonnen te loeien, oorverdovend hard.

Michelle probeerde uit alle macht bij Trish te komen, maar er kwamen steeds meer mensen tussen hen in. Ze werden ieder een andere kant uit gedreven.

Een stem klonk uit de boxen: ‘Dames en heren, er is brand uitgebroken. U dient de zaal te verlaten. Ga zo snel mogelijk naar buiten.’

Ga niet naar de keuken of het podium, want daar is brand. Gebruik de nooduitgangen.'

Iedereen stond nu door elkaar heen te schreeuwen.

Mensen gingen onderuit, krukken tuimelden omver, glazen vielen kapot. Twee hoge tafels kieperden om en knalden met een smak op de grond. Mensen verdrongen elkaar om bij de nooduitgangen te komen; de rode lampjes erboven waren goed zichtbaar. De brandlucht was sterk, maar er was geen rook.

'Trish! Hierheen!' schreeuwde Michelle. Nu stonden er meer dan twintig mensen tussen hen in. Waarom moest ze ook zo nodig haar tas ophalen? 'Naar buiten!'

De dochter probeerde door de menigte heen bij haar moeder te komen, maar doordat iedereen probeerde bij de nooduitgangen te komen, werd Michelle met de stroom meegevoerd. Trish zat vast in een andere groep.

'Lieverd!'

'Mam!'

Terwijl Michelle in het gedrang werd meegezogen, probeerde ze uit alle macht om bij haar dochter te komen. Haar pogingen waren tevergeefs, want ze zat muurvast tussen twee andere bezoekers in geklemd: een zwaargebouwde man in een t-shirt dat aan flarden was gescheurd – zijn bovenlijf vertoonde rode krabsporen – en een vrouw wier nepborsten pijnlijk hard tegen Michelles zij drukten.

'Trish! Trish! Trish!'

Haar dochter had net zo goed doof kunnen zijn, want het paniekerige geschreeuw van de anderen – uit angst en pijn – overstemde alles. Het enige wat ze kon zien, was het hoofd van de man voor haar en het bordje boven de nooduitgang waar de menigte naartoe geduwd werd. Michelle beukte met haar vuisten op schouders, op armen, op nekken, op gezichten, zoals ze zelf ook door de anderen om haar heen werd toegetakeld.

'Ik moet naar mijn dochter toe! Achteruit! Achteruit!'

Maar het had geen zin om zich tegen het tumult te verzetten. Michelle Cooper kon ternauwernood ademhalen. Ze had pijn – in haar borst, haar zij, haar buik. Haar armen zaten klem in het gedrang, haar voeten raakten de grond niet meer.

De lampen in de zaal verspreidden een fel licht. Michelles lijf draaide een klein eindje – niet uit eigen beweging – en ze zag de gezichten van anderen: ogen in paniek opengesperd, donkerrode sporen bij monden. Hadden ze uit angst op hun tong gebeten? Of was de druk van de

menigte zo groot dat ribben braken en longen werden doorboord? Een man, een veertiger, was bewusteloos geraakt en zag grijs. Was hij flauwgevallen? Of had hij een hartaanval gehad? Hij stond hoe dan ook rechtop, vastgeklemd in de logge menigte.

De rookgeur werd sterker, en het werd steeds moeilijker om lucht te krijgen. Misschien onttrok het vuur zuurstof aan de lucht, al zag ze nog steeds geen vlammen. Misschien kwam het door de in paniek geraakte menigte dat ze bijna niet meer kon ademen. En ook doordat haar borst werd samengedrukt.

‘Trish! Schat!’ riep ze, maar haar woorden klonken als gefluister. Ze kon niet meer in- of uitademen.

Waar was haar lieverd? Hielp iemand haar om hier weg te komen? Niet waarschijnlijk. Niemand leek zich om een ander te bekommeren. Dit was dierlijke paniek. Iedereen ging voor zichzelf. Puur een kwestie van overleven.

Alsjeblieft...

De mensen om haar heen struikelden ergens over.

O, god...

Michelle keek omlaag en zag een slanke jonge latina in een roodzwarte jurk die op haar zij op de grond lag. Haar gezicht was verwrongen van doodsangst en paniek. Ze had haar rechterarm gebroken; die was naar achteren gebogen. Haar andere hand ging omhoog, en met haar vingers kreeg ze de broekspijp van een man te pakken.

Totaal weerloos. De vrouw kon niet opstaan. Niemand lette op haar. Ze gilte het uit bij elke schuifelende voet die op haar lichaam werd gezet.

Net toen hun blikken elkaar kruisten, stapte iemand met cowboylaarzen op haar keel. De man probeerde tevergeefs zijn voet ergens anders neer te zetten en riep: ‘Nee, achteruit, achteruit!’ Maar net als alle anderen stond hij totaal machteloos en had hij geen enkele controle over zijn bewegingen, waar hij heen ging, waar hij zijn voeten neerzette.

Door de laars die op de keel stond, werd het hoofd van de vrouw naar achteren gedrukt. Ze begon heftig te schudden. Tegen de tijd dat Michelle weer door de menigte werd meegevoerd, waren de ogen van de latina glazig geworden, en het puntje van haar tong stak tussen haar helderrode lippen naar buiten.

Michelle Cooper had net iemand zien doodgaan.

Er werd iets omgeroepen. Michelle kon niet horen wat er gezegd werd. Niet dat dat iets uitmaakte. Ze had totaal geen controle meer over wat dan ook.

Trish, bad ze, zorg dat je overeind blijft. Zorg dat je niet onderuitgaat. Alsjeblieft...

Naarmate de compacte mensenmassa dichter bij de nooduitgangen kwam, schoof ze op naar rechts, en al snel kon Michelle de rest van de zaal zien.

Ja! Daar was haar dochter! Trish stond nog overeind, hoewel ook zij vastzat in het gedrang van tegen elkaar aan gedrukte lijven. ‘Trish! Trish!’ riep ze. Of dat probeerde ze. Misschien had ze geen stem meer. Misschien gingen haar kreten in de kakofonie verloren.

Maar deze keer kwam er geen geluid uit haar keel.

Moeder en dochter werden verder uit elkaar gedreven.

Michelle knipperde met haar ogen tegen de tranen en het zweet. Ze was nog maar een meter van de uitgang. Nog een paar seconden en ze was buiten. Trish was in de buurt van de keuken – waar het vuur woedde, hadden ze gezegd.

‘Trish! Hierheen!’

Weer een geluidloze kreet.

En toen zag ze een man die vlak bij haar dochter stond en helemaal door het lint ging. Hij begon op de man naast hem in te slaan en probeerde boven de hoofden uit te klimmen, alsof hij in zijn waanzin geloofde dat hij dwars door het plafond weg kon komen. Eén van de mensen waar hij bovenuit probeerde te komen, was Trish, die zo’n vijftig kilo minder woog dan hij. Michelle zag dat haar dochter haar mond opensperde om te gaan gillen. Ze deed haar arm omhoog in een vergeefse poging hulp te vragen, en toen, onder het overweldigende gewicht van de man, ging ze in de zee van waanzin ten onder.